

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ. ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσ-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθένας μετὰ τὴν τύχην τοῦ ὑπὸ Εἰρηναίου Κ.
Ἀσπασίου.ΠΡῆ ΚΑΙ ΕΡΩΜΑ: «Τὸ πονηρὸν τοῦ ἁγίου
Χαραλάμπου».

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ: Ἐκ τῶν ἐπιταφίων ἀνθέων: 1η
Μαρτίου ὑπὸ Ἀχλλείω Παράσχου.

Ἀποτυχία ἐν τῷ θεάτρῳ.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΑἰΠΗΣΕΙΣ: Ταμμένη Κόρη ὑπὸ
Ἀνδρέου Καρκαβίττα.ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ: Ὁ ζωγράφος Οἰκονόμου ὑπὸ
Ε. Δ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ: ὑπὸ Dandy.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ: Τὰ ἡμερολόγια.

Ἐν τῷ ΔΕΛΤΙΩ. Ἡμερολόγιον. — Ὀρθοί καὶ ἑρ-
τάζοντες. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ὁδηγὸς τῆς Ἑβδομάδος.
— Ἰδιαιτέρα γράμματα. — Νέα Βιβλία. — Ἀγγελίαι.ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ. Μαργαρίτα τῆς Κας Em. de
Girardin.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

— Καὶ σὺ, Γιάννη, μαχαζὶ ἰδωδίων!
— Τί νὰ κῶμα κ' ἐγώ, ἀφέντη! προσ-
παθῶμε καὶ μετὰ ὅπως ὅπως...— Καλὰ, Γιάννη, μὰ σὲ συμφέρει τοι-
ούτου εἶδους μαχαζὶ! . . . ἔχει τρία εἰς τὴν
ἀράδα εἰς αὐτὸ τὸ δρόμον, καὶ ποῦ νὰ προ-
τοπουλῇ;— Τὸ ἔξω, ἀφέντη μου, ἀλλὰ καθένας
μετὰ τὴν τύχην τοῦ.Ναὶ μετὰ τὴν τύχην τοῦ, ἀλλ' ἡ σκληρὰ
δὲν ἠνένησεν, ὡς φαίνεται, τὸν φίλον μου
Γιάννη, διότι τρεῖς μῆνας μετὰ τὸ ἀνοιγ-
μα εἶχε φάγει τὰ ἰδωδία τοῦ — κυριολε-
κτικῶς δ' ἐνταῦθα τὸ τρώγω — καὶ ζητεῖ
τώρα θέσιν διευθυντοῦ ἐν τινὶ τῶν ἰδρυ-
θησομένων ἐπαγγελματικῶν σχολῶν ὁ ἄν-
θρωπος ἔχει πείραν καὶ τὸν συνιστῶμεν.Ἡ ἱστορία τοῦ κυρ Γιάννη εἶνε ἡ ἱστο-
ρία πλείστων ὅσων μικροεμπόρων τῆς κλει-
νῆς ταύτης πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ δὲ
καὶ οὐκ ὀλίγων τραγῶν βιομηχανῶν τοῦ
Πειραιῶς, τοῦ Μαγέστερ τούτου τῆς Ἑλ-
λάδος — προτείνω φόρον βαρὺν ἐπὶ τῶν
πομπῶν ἐπιθέτων — ὅποιον δὲ Μαγέ-
στερ τὸ κλασικὸν τῆς πρωτεύουσας ἐπίνειον,
μαρτυροῦσι τὰ ἐν τῇ πόλει Ἀκροπόλει ἐμ-
βριθῆ ἄρθρα δοκιμῶν περὶ τὰ τοιαῦτα κρι-
τοῦ, τοῦ κυρίου Σωροκιάδου.Ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει καὶ τὸν Μινώταυ-
ρον αὐτῆς. Ὁ τῶν ἐνδόξων ἡμῶν προγόν-
ων, — ἐνδοξὸς καὶ οὗτος, ὡς ἐκεῖνοι — ἦτο,
ὡς φαίνεται, ἄγαν ἀβροδίαιτος, διότι οἱ
καλοὶ Ἀθηναῖοι ἐπεμπον αὐτῷ κατ' ἔτος
«κῶρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἰσας», τοῦθ'
ὅπερ μαρτυρεῖ τὸ πινάριον καὶ κλασικὸν
τῶν φόρων καὶ ἀποστομῆς τοὺς πολέμιους
πρὸς τοὺς φόρους διακειμένους. Ἀν δὲ ὁ

Θησεύς, τὸν Μινώταυρον φονεύσας, κατή-
γησε τὸν φόρον, δὲν ἐπραξε τοῦτο βεβαίως
χάριν τῶν φορολογουμένων — δὲν ἦτο δὲ
καὶ τόσον αἰσθηματίας ὁ ἥρωας πολλοῦ γε
καὶ δεῖ τὸ μαρτυρεῖ ἀρκούντως ἡ ἐγκατα-
λειφθεῖσα Ἀριάδνη — ἀλλὰ χάριν δημο-
κρίτειας καὶ τοπικῆς ἐπιρροῆς, τίς οἶδε τίνα
προὔχοντα τότε Ἀθηναῖον ἀντιπολιτευό-
μενος. Ἀλλ' ὁ Μινώταυρος τῶν ἀπογόνων,
— ξεπεσμένος καὶ οὗτος, ὡς οἱ ἀπόγονοι —
ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς ὡς πρὸς τὸ τρυφερόν
καὶ ἄθρόν, ὡς πρὸς τὸ ποῖόν τῆς διαίτης;
ἔχει γὰρ στομάχι καὶ στέργει τὸν πᾶν καὶ
τὸν μικρὸν καὶ τὸν μεγάλον, καὶ τὸ νέον
καὶ τὸν γέροντα, καὶ τὸν μικροεμπόρον τῆς
Ἑρμιακῆς ἢ Αἰολικῆς ὁδοῦ, καὶ τὸν τρα-
νὸν τοῦ Πειραιῶς βιομήχανον. Ἀλλὰ τίς
παύει, ἂν ὁ Μινώταυρος — διαγωνισμὸς κα-
ταβροχθίζῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς
ἀναληθείας καὶ φιλικῆς, καὶ ἐμπορικῆς, καὶ
εἰδῇ πολυτελείας, καὶ κολοσσιαίας ἀτμοκι-
νήτους μηχανάς, ὅτε οἱ ἀμέσως διαφερό-
μενοι προσφέρουσιν ἑαυτοὺς, οἰκισθελῶς
πῶς, βορὰν τῷ παμφάγῳ τοῦ νεωτέρου πο-
λιτισμοῦ θηρίῳ; Τίς ἐδίδαξε τὸν καλὸν
ἐκεῖνον Ἀθηναῖον ἐμπόρον ν' ἀνοίξῃ τὸ
ἐργαστήριον αὐτοῦ κατέναντι, πλησίον ἢ
παρὰ πλεύρῳ δέκα ἄλλων τοιούτων, καὶ
νὰ παρέχῃ τῷ ἀγοραστῇ ταῦτά ἀκριβῶς
τοῦ γείτονος εἰδῇ; Οὐδὲν παρὰ τούτῳ, ὁ-
πῶρ νὰ μὴ εὐρήται καὶ παρ' ἐκείνῳ οὐδὲν
τὸ ἔχον τί τὸ ἰδιαιτέρον, τὸ μοναδικόν, τὸ
τελειοποιηθὲν, οὐδὲν, ἐνὶ λόγῳ, τὸ μὴ ὑπάρ-
χον ἀλλαχοῦ ἢ παρ' αὐτῷ, ἵνα δυνηθῇ νὰ
ἐφελαύσῃ καὶ συγκρατήσῃ τὸν πλάτην.
Οὕτως ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ γινομένη προ-
τίμησις τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ ἐμπόρου, καὶ
κατ' ἀκολουθίαν τὰ κέρδη αὐτοῦ, ὅπως τυ-
χαία. Ὡσαύτως, τίς συνεβούλευσε τὸν τρα-
νὸν βιομήχανον τοῦ Πειραιῶς, πόλεως μι-
κρᾶς καὶ περιωρισμένου πληθυσμοῦ, νὰ
ἰδρῇ τὸν ὁδοὺν ἢ τὸν δέκατον ἀτμόμυ-
λον, τὸ ἔκτον ἢ τὸ ἑβδομον βαμβακοκλω-
στειόν, νηματόποιον ἢ ἄλλο τοιούτον τι
τεχνουργεῖον, ὅτε ἐκ τῶν προτέρων εὐνή-
τον, ὅτι θάπτεον ἢ βράδιον τὰ πλείστα αὐ-
τῶν ἐμειλλον μοιραῖως νὰ καταδικασθῶσιν
εἰς ἀργίαν, μαρασμὸν ἢ θάνατον ἐπιφέ-
ρουσαν, ὡς καὶ ἐγένετο; Ἄν τουλάχιστον
ὁ Πειραιεύς ἐποίησιν ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ
τῶν ἑλληνίδων πόλεων κανόνος, ὡς πρὸς τὰ
μέσα τῆς συγκοινωνίας εἰς τὰ μεσόγεια τοῦ
προτύπου βασιλείου μέρους, ἵνα δύνηται νὰ
ἐξέλθῃ ὅ,τι προϋτίθετο νὰ παραγάγῃ, θὰ
ὑπῆρχεν, ἰσῶς τότε, ὡς ἐκ τῆς εὐρυτέρας
καταναλώσεως, μικρὰ τις ἐλπίς ἐπιτυχίας.
Δυστυχῶς ὅμως ἡ εἰς τὰ ἐνδοτέρα συγκοι-
νωνία ἐν Ἑλλάδι εἶνε εἰσέτι τοσούτον πα-
τριαρχικῆ, τσαρῶν, ἀβραμιαία, ὥστε εὐ-
κολώτερον νὰ ἐξαποστείλῃ τις εἰς τὰ τε-

τραπέρεχτα τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς
καὶ αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα, ἢ μικρὸν δέμα
δύο ἢ τριῶν χιλιογράμμων εἰς Τρίπολιν,
Δημητσάναν, Μεγαλῶπολιν ἢ ἄλλην με-
σογειάν τῆς Ἑλλάδος πόλιν. Φαίνεται ἀπί-
στευτον, καὶ ὅμως ἀληθέστατον, ὅτι ταχύ-
τερον φθάνει πρᾶγμα τι στελλόμενον Πει-
ραιεῖσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἢ εἰς Ἀλε-
ξάνδρειαν, παρ' ὅτι εἰς Πάτρας ἢ εἰς Ζά-
κυνθον ὁ δὲ λόγος ἀπλούστατος καὶ πει-
στικώτατος τὰ ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια δὲν
δέχονται ἐμπορεύματα διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὁ
δὲ περίπλους πολυήμερος.

— Καὶ οἱ σιδηροδρόμοι; . . .

Ἀκούω φωνὴν τινα, διακόπτουσάν με
μετὰ εἰρωνικοῦ τινος τόνου.— Καλοὶ καὶ ἀξιόλογοι, ἀλλὰ . . . Ὑ-
ποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν, φίλε κύριε, ὅτι
κατοικεῖτε εἰς τὸ Κολωνάκι, λαμπρὰ δὲ καὶ
ἀριστοκρατικὴ ἢ συνοικία, καὶ ὅτι ἡ μνη-
στή σας — ἀπλὴ καὶ τοῦτο ὑπόθεσις, οὐ-
δὲν ἔχουσα δι' ὕμης τὸ προσβλητικόν, τοῦ-
ναντίον μάλιστα ἑνὸς γαμβροῦ . . . καμα-
ρωμένος ἄνθρωπος — εὐρίσκειται ἐν Πει-
ραιεῖ καὶ θέλετε νὰ πέμψητε αὐτῇ ἑνα
μανσῶν, — κίμναι τόσο κρύο —, ἢ μία
μπομπονιέρα μετὰ τὰ νέα φορτὰν τοῦ Παν-
λίδου, — εἶναι τόσο καλὰ — ὅποιον ταξιδι
ἀπὸ τὸ Κολωνάκι εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σι-
δηροδρόμου! Καὶ εἰσθε βεβαίως, κύριε γαμ-
βρέ, ὅτι ἐκεῖ κάτω θὰ δεχθῶσι τὸ μικρό
σας δέμα ἢ κιβώτιον καὶ θ' ἀποστείλωσιν
αὐτὸ εἰς Πειραιᾶ, ὅτε ἡ Ἑταιρεία δὲν ἐκτε-
λεῖ, ὡς ἀλλαχοῦ, τοιαύτην ἀποστολὴν ὑ-
πηρεσίαν;Ἀλλοίμονον δὲ, ἂν ἔχγτε κουμπάρους εἰς
τὴν Ἑλευσίνα ἢ τὰ Μέγαρα, καὶ θέλετε,
διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, νὰ τοὺς περιποιηθῆτε,
ἀποστέλλοντες μικρὰ πεσκέσια. Εἶνε δὲ
τόσα πολλὰ τὰ ἐνδεχόμενα . . . ὁ ὀρίζων
τῆς ὁδοῦ Σταδίου, — ὅθεν ὁ ἥλιος ἀπὸ τι-
νος ἀνατέλλει ἐν Ἀθήναις — συννεφούται
καὶ θολοῦται τόσον συνεχῶς . . . ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ δὲ τὰ νέφη ἐκεῖνα διαλύονται εἰς βρο-
χὴν . . . σφαιριδίων, καὶ ἀνέκαθεν τὸ προ-
νοεῖν καὶ προβλέπειν ὡς ἀρετὴ ἐλογίσθη.
Ἀλλοίμονον! θ' ἀναγκασθῆτε νὰ γίνητε
Χριστόφορος Κολόμβος καὶ ν' ἀνακαλύψητε
τὸν ἀπὸ κέντρον ἐκεῖνον σιδηροδρόμον . . .
Τίς δὲ ὁ μὴ ἔχων κουμπάρους ἐν τῇ εὐ-
δαίμονι ταύτῃ χώρᾳ, ἐνθα ἀειθαλὲς θάλλει
τὸ κοινοβουλευτικὸν ξύλον τῶν ρουσφετιῶν,
τοῦ ἀπηγορευμένου τούτου καρποῦ τῆς
συνταγματικῆς Βίβλου;

— Καὶ τὸ ταχυδρομεῖον;

Ἐπαναλαμβάνει διακόπτουσα ἡ αὐτὴ
ἐκείνη τῶν σιδηροδρόμων φωνή, διότι τὸ
διακόπτειν καὶ ἀντιλέγειν πανάρχαιον τοῦ
Ἑλληνὸς γνῶρισμα.

— Ἀξιόλογον καὶ πάσης συστάσεως ὁ-

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΤΑΦΙΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

17 ΜΑΡΤΙΟΥ

(Ήμέρα τῶν γενεθλίων του).

«Αἱ τοὶ γιορτάζουν κάτω ἐκεῖ πῶς εἶδ' ἰσχυρά σου,
Στόμα φιλοῦσε δροσέρο
Κι' ἐγὼ σὲ μνήματος σταυρὸ
Καὶ μαῦρο τ' ὄμοιά σου!»

«Χρόνια πολλὰ», λέει πολλοὶ 'ς ἀδέλφια ἀγαπημένα
Φαῖδρῃ, χαροῦμένη εὐχῇ
Κι' ἐγὼ, ἐγὼ ἀκαλῆ φεγῆν
Ἀδέλφ' μου, σὲ Σέρα.

Σὰν σήμερα γεννήθηκες 'ς μιὰ τῆς Χίου ἀκρῇ
Μάρτῃ, τοῦ Μάρτῃ τὸ παιδί...
Μὲς τῇ φωτιά, φωτιάς ὡδῇ
Καὶ μὲς τὰ δάκρυα, δάκρυ.

«Αἰ! Ἡ σημαία ἦταν τῆς Λαύρας σπάρταρά σου
Ἡ πρώτη μάττα σου αὐτὴ
Κι' ἡ φουστάρ' ἡ σου τῇ
Χιονάτα σάββαρά σου.

Σὰν σήμερα γεννήθηκες' χάρα καὶ εὐλογία
Ἦσαν τὸ σπῆτι μαί' Φωτιά,
Ποῦ τραγουδοῦσαε ποιεῖ
Ἐλπίδα κι' εὐτυχία.

[Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Labiche ὡς ἐξῆς ἀφηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις, ἃς παρήγαγεν ἐν τῶν φιλοσοφικωτέρων δραμάτων του. Ἡμεῖς προσέχουμεν ἰδίᾳ εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου. Καὶ εἰπόμεν. Οἱ ἀγριοὶ δικαιολογούνται. Ἡ διαφθορὰ τοῖς ἐπεβλήθη ἀγνοεῖται. Ἡμεῖς δέ; Ποῖαν δικαιολογίαν θὰ εὐρωμεν, ἡμεῖς οἱ μεταφέροντες πανταχόθεν ὅτι λάμπει καὶ ἀδιαφοροῦντες ἂν τοῦτο εἶνε καὶ φλόξ ἀκόμη κατακαίουσα τὸν ἐγγίζοντα;]

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΕΝ Τῷ ΘΕΑΤΡῳ

Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διακηρύττω, ὅτι οὐδεμίαν μνησικαχίαν διετήρησα ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποτυχίας. Ἦτο κηδεία πρώτης τάξεως! Ἐν τούτοις, ἡ ἰδέα τοῦ δράματος μοὶ ἤρρεσεν ἀκούοντος καὶ εἰσέτι μοὶ ἀρέσκει.

Ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἀματιμπόν» (Roi d'Amatibon) παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Palais Royal τῶν Παρισιῶν τὸ 1868, ἐν ἔτος πρὸ τοῦ τέλους τῆς αὐτοκρατορίας. Ἠγγίζαμεν πρὸς μίαν τὴν περίοδον ἐκείνων ἐποχῶν, καθ' ἃς ἡ Γαλλία θέλει νὰ πιστεύῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἐλευτέρα. Δὲν ἠθελήσαμεν νὰ γράψωμεν εὐμὴ φαντασίαν τινά, καὶ ἐν τούτοις ἦτο πολιτικὴ διδῆλωσις τὸ προῖόν τῆς γραφίδος ἡμῶν.

Εἰς ὀλίγας λέξεις ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος. Ὁ Καζιμίρος, βασιλεὺς τῶν Ἀματιμπόν, ἀρχεὶ ἀγρίας φυλῆς ἐν Ἀφρικῇ. Οὔτε φόροι, οὔτε ἀγγαρεῖαι, οὔτε

σύνταγμα, οὔτε νόμοι ἤσυχος καὶ ἐλευθερία ἀγριότης. Ὁ λαὸς οὗτος δὲν συνομνύει, δὲν συνέχεται πρὸς συζήτησιν τῶν δικαιοματίων του, ἀγνοεῖ τὴν κυριαρχίαν του. Δὲν ἐπέστη εἰσέτι, ὅτι εἶνε δυστυχής. Ἡ θρησκεία του εἶνε ἀπλὴ, λατρεύει μίαν ἐγγεῖν, τὴν ἱερὰν ἐγγεῖν, ἥτις πλεῖ ἀπὸ ὀκακοσίων ἑτῶν ἐντὸς δεξαμενῆς, κειμένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνακτόρου. Ὅταν ἀποθνήσκῃ, τὴν ἀντικαθιστῶσι κρυφίως. Ἡ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀρκεῖ διὰ τὴν πίστιν του.

Τὰ πάντα θὰ ἐξάνιν θάυμασιως ἐν τῇ μακαρίᾳ ταύτῃ χώρᾳ, ἐὰν ὁ Καζιμίρος, βασιλεὺς ἐκδοτός εἰς αἰψύς, δὲν κατεῖχετο ὑπὸ ἰδεῶν μεταρρυθμιστικῶν. Θίλει νὰ ἐκπολιτίσῃ τὸν λαὸν του.

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ τῷ λέγει:
«Ἀλλὰ, ἀπὸ οὗτοθαίνομεν καλῶς, ἃς μὴ μεταρρυθμισμῶμεν τίποτε».

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἀποκαλεῖ εὐθὺς καὶ στέλλει τὸν υἱὸν τοῦ Χαμίσσαν εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ τοῦ μεταφέρῃ ὅσον δύναται πολιτισμὸν. Ὁ Χαμίσσας ἀποβιβάζεται εἰς Μασσαλίαν καὶ βαίνει κατ' εὐθείαν ἐπὶ ὁ, τι αἰσχιστόν. Συγχίζει εἰς τὰ ἀκαφινεῖα, εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα καὶ κυριεύεται ἀπο πάθος πρὸς τὸ σφαιριστήριον. Ἐπιστρέφει θριαμβευτικῶς εἰς τοῦ πατρὸς του καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ ἐρῶν ἐκεῖ εἶνε μονότονος, ἀπρηχαιωμένη — πάντοτε προβατὸν βραστόν. Καί, ἐν τῇ μεγαλοφυίᾳ αὐτοῦ, ἀρπάζει μίαν πρῶταν

Καὶ σὺφ' ἔργα χαροῦμενος δουλοῦδια μυρωμένα
Καὶ τ' ἀκριβὰ σου τὰ φετὰ
Καὶ Σὺ ἐμύριζες σ' αὐτὰ
Τὸ μῦρο τους κι' ἐμένα...

Καὶ τώρα πάλι σὺφ' ἔργα... Τοῦ κάκου Σὺ φωνάζω
Νὰ σοῦ τὰ δώσω δὲν μπορῶ
Καὶ τὸ θλιμμένο σου σταυρὸ
Φιλῶ καὶ τὰ κρεμάζω!

Σὰν ἔλθουν τὰ μεσάνυχτα, ἡ ὥρα αὐτὴ κλοπάει
Ὅπου ἔκπ' ἄνθε γέφυρῳ,
Ἀγ, ἃς σ' τὰ δώσῃ ὁ σταυρὸς
Ποῦ τώρα Σὺ φιλᾷς...

Κεῖνο ποῦ θέλεις — τὸ γλωσσὶ δουλοῦδι σου — ἐμένα
Γρήγορα θάλλῃ δὲν ἀργεῖ
Ἀπέβαρε, καὶ θέλω γῆ,
Τὸν τάγον σου ἰστέρα!

ΑΞΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

τὴν ἱερὰν ἐγγεῖν καὶ τὴν θέτα εἰς τὴν χύτραν. Ψήνωμεν τοὺς θεοὺς μας! ἀναφωεῖ ὁ Καζιμίρος ὀλίγον ἀνέστητος.

Ὁ Χαμίσσας εὐρίσκει, ὅτι ὁ λαὸς εἶνε κακῶς ἢ μᾶλλον οὐδόλως ἐνδεδωμένος. Προμηθεύεται λοιπὸν πολυχρόμα ἐνδύματα καὶ εἰσάγει τὴν πολυτέλειαν. Ὁ μετασχηματισμὸς οὗτος μαγεύει τὸν πατέρα του, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε διαφθείρει διὰ μυρίων ἐξ Εὐρώπης δώρων. Τῷ ἐγχειρίζει χειρόμακτρον καὶ χημικὰ πυρετῶν, τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἠγνοεῖ τὴν χρῆσιν. Ἡ παραφορὰ τοῦ Καζιμίρου ἀποβαίνει ἀκατάσχετος, ὅπότεν ἐγκαθιστῶν ἐμπροσθεν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ ἐν ἱπποδρόμιον ζῦλινον. Μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀναφωνεῖ:
— Πόσον εἶνε ὠραῖον! Στρέφονται, τρέχουσι, χωρὶς νὰ προχωρῶσιν! ἰδοὺ ὁ πολιτισμός!

Αὕτη ὁμῶς κατεῖχε τὸν Χαμίσσαν. Ὁ λαὸς τοῦ πατρὸς τοῦ δὲν ἦτο τὸσφ ζωηρό; ὅσον ἡ τῆς Μασσαλίας; τί νὰ κάμῃ; Ἰδρῦει εἰς ὅλας τὰς πλατείας φιδὰ καφε-νῆτα μὲ στύλους καὶ σφαιριστήρια, ἀνοίγει καπηλειὰ, ὁ ἄψινθος ἐκτελεῖται ἡ μίση εἰσῆλθῃ. Ὁ λαὸς ἀρχεται ὀμιλῶν περὶ δικαιοματίων. Καλύπτεται ἀπὸ φόρους, οἱ ἀμετάτρεπτοι συλλαμβάνονται, ἐκδίδονται διατάγματα, τοιχοκολλῶνται κανονισμοί. Ὁ πολιτισμὸς ἀναπτύσσεται, ἡ διασκέδασις ἀρξάνει. Ὁ Χαμίσσας, ὁ νεύμενος τὴν καθησύχασιν, ἰδρῦει ἐφ' ἡ

μερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Οἱ πόδες ἐν τῷ πινακίῳ». Τὸ φύλλον τοῦτο δὲν σέβεται οὐδὲνα, γνωματεύει περὶ πάντων, φέγει τοὺς πάντας, διακωμῶδει τὸν βασιλέα καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ἀναγινώσκεται εἰς ὅλας τὰς τριόδους: φιλονεικίαι, πάθη, παροργισμοί! Ἐμφανίζεται ὁ δεύτερος ἀριθμὸς, καὶ πᾶς ὁ βασιλεὺς πίπτει ἐπ' ἀνάστασις ἡ γέφυρ. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν ἀναφωνεῖ, τοῦ λαοῦ ἐπευφημοῦντος:
«Ὁ τύραννος ἀπῆλθε, πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ».

Ἀναμφιβόλως τὸ δράμα δὲν ἤρρεσεν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἀματιμπόν» τρεῖς παρεστάθη. Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παράστασιν ἡ καταιγὶς ἐλαβε καταπληκτικὰς διαστάσεις. Τὰ ἰδῶλια ἐρίπτοντο κατὰ τῆς σκηνῆς. Καὶ ἠναγκάστησαν νὰ καταβιβάζωσι τὸ μεταλλικὸν παραπέτασμα διὰ νὰ προφυλάξωσι τοὺς ἡθοποιούς. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ὁ ἀστυνόμος ἐπεφάνη εἰς τὸ προσκήνιον καὶ εἶπε:
— Ἦουράσατε, κύριοι, αἵματι δὲν θὰ παραστήσωσι πλέον αὐτὴν τὴν ἀηδίαν.

Οὕτως ἐξετιμήθη ὑπὸ φιλολογικῆν ἐποψίν τὸ δράμα μου ἐκεῖνο.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΑΜΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

(Διήγημα κατὰ παράδοσιν).

— Τρίζει, τρίζει τὸ κραμβάκι· ἔτσι τρίζει καὶ τῆς μάνας μ' ἡ καρδούλα γιὰ τ' ἐμένα τῇ Μαρούλᾳ!

Μεγάλῃ ἦτο ἡ θλίψις τῆς Μαρούλας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐξάφνα ἐξάφνα, χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ αὐτὴ, ἐνῶ ἐπλανᾶτο χαροῦμένη ἀνά τὰς μαγευτικὰς ἐκτάσεις τοῦ Παραδείσου, ἀπλοῦν τι πράγμα, εἰς κόνιλος λευκοῦ, φεύγων δρομαίως ὑπὸ τὰς πρᾶσις τὴν ἑκαμὲ νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν μικρὸν πατρικὸν λαχανόκηπον καὶ τὴν χαμηλὴν ἐρεικοσκεπὴ μάνδραν τοῦ καὶ τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον καὶ τὴν γρατὴν μητέρα της. Ἡ χαρὰ τῆς ἐπέστη εὐθὺς, τὸ μεδίαμά της ἐξηφανίσθη, τὸ ὠραῖον καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν της ἐσκαρπώσατο, ῥυτίδες τινεὶ διεγράφησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρὰ τὸ μεσόφρυον ὡς εἰς πρόσωπον γράος καὶ ἐστάθη. Σιγὰ σιγὰ ἡ φαντασία της ἔφερεν ἐνώπιόν της τὴν μητέρα της, τὴν μικρὸν ἡμέραν καὶ συμπαθητικὴν γρατὴν μὲ τὸ μαῦρον γέμενι εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς ἐπὶ τῶν γονάτων, καθήμενὴν καταβόναχον ἐπὶ τοῦ καταφλίου τῆς θύρας της, ὡς μάγισσα εἰς τὸ σταυροδρόμι, καὶ μὴ στρέφουσαν νὰ ἰδῇ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, φοβουμένη τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν σιωπὴν του. Ἐβλεπε τὰ δάκρυα ἀναβλύζοντα τῶν γεροντικῶν ὀφθαλμῶν της καὶ βραδείως κυλούμενα ἀπὸ τῶν παρειῶν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ὡς σταγόνες νεροῦ ἀπὸ τοῦ βράχου, διέκρινε τὰ σῶμα της ἀναπηδῶν ἐκ τῶν λυγμῶν, ὡς ἀκανθόχορος εἰς τὴν κρότον, καὶ σχεδὸν ἤκουε τὸ σιγαλὸν σιγαλὸ ἀναφυλλῆτό της. Καὶ ἡ Μαρούλα,

ἐνῶ ὅλα πέριξ αὐτῆς ἐχαίροντο, ἡ φύσις αὐτῇ, τὰ πούλαχά, τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ πλανώμενοι εὐαρέστως ὑπὸ τοὺς πρασίνοὺς βόλους τῶν δένδρων, ἡ Μαρούλα ἐθλίβετο, διότι δὲν εἶχε τὴν μητέρα της, καὶ προστρέβουσα διὰ τῶν δακτύλων της φύλλον κρήνης, ἀπαλὸν ὡς βελούδον, ἔλεγε μὲ παράπονον:

— Τρίζει, τρίζει τὸ κραμβάκι· ἔτσι τρίζει καὶ τῆς μάνας μ' ἡ καρδούλα γιὰ τ' ἐμένα τῇ Μαρούλᾳ!...

— Θέλεις νὰ πῆς, Μαρούλα; εἶπεν αἰφνης φωνὴ τις ὀπισθεν.

Ἡ Μαρούλα ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Θεὸν παρατηροῦντα αὐτὴν μὲ τὸ ἡμερον καὶ γλυκὺ βλέμμα του. Συνεστάλη ἐκ τῆς ἐντροπῆς, διότι ἠκούσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ παράπονον της, τὸ πρόσωπόν της ἐγενετο κατακόκκινον ὡς φωτιά καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ε, Μαρούλα, θέλεις νὰ πῆς; ἐπανελάθεν ὁ Θεὸς πάντοτε μειδιών.

Ἡ Μαρούλα ἔμενεν ἄφωνος, κλίνουσα ἀκόμη περισσότερον τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἐθλίβετο ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ τί νὰ εἶπῃ; Μήπως δὲν τῷ εἶλεγε περισσότερα μὲ τὴν στάσιν της ἐκείνην, τὴν πένθιμον καὶ συνάμα παρακλητικὴν μὴπως δὲν ἤξευρεν αὐτὸς τί αἰσθάνεται ἡ μάνα διὰ τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί διὰ τὴν μάνα, πῶς λαχταρίζει ἡ καρδιά τοῦ ἐνὸς διὰ τὸν ἄλλον, ποῖος ἡμπορεῖ ποτε νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν θέλει νὰ ἰδῇ τὴν μάνα του!...

Ὁ Θεός, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς, ὁ εἰσδύων καὶ εἰς τὰ βαθύτερα μυστήρια, εἰσέδυσεν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρούλας καὶ ἐγνώρισε τὰ αἰσθηματὰ της.

— Ἐλαφάκι, κουνουνάκι, κούκου κι' ἔλα 'δῶ' εἶπε κροτῶν τὰς χεῖρας.

Εὐθὺς εὐμορφὸν παρδαλὸ ἐλαφάκι, ἀστερόρατο, μὲ χρυσὰ κέρατα εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ κυνηγετικὴ ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος, παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ.

— Πᾶρε τὴν Μαρούλα νὰ τὴν πᾶς 'εἰς τὴν μάνα της, εἶπε· μὰ κούταξέ νὰ μὴ ἀργήσῃς, προσέθηκε σοβαρῶς ἀποταθείς πρὸς τὴν Μαρούλαν.

Τὸ ἐλαφάκι εἶνε ὁ παντοτεινὸς ἀγγελιοφόρος τοῦ Θεοῦ ὡς ὁ Ἑρμῆς τοῦ Διὸς. Ταχύτερον τοῦ φωτὸς ἔτρεχεν ἦδη ἀνὰ τὰς ἐναέριας ἐκτάσεις φέρον ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ τὴν Μαρούλαν, ἀνυπομονοῦσαν νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα της. Ἡ Μαρούλα ἦτο τὸ μόνον ἀγαπητὸν ὄν, ὅπερ εἶχεν ἀποκτήσει ἐπὶ τῆς γῆς ἡ κυρὰ Διαμάντω. Εἵκοσι ἔτη εἶχον παρῆλθαι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της καὶ, ὥσπερ κακὴ γυφτισσα νὰ τὴν κατηράσθη, δὲν ἀπέκτησεν ἕνα παιδί. Ἐβλεπε τὰς ἄλλας γυναῖκας, τὰς συντρόφους τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, τὰς μικροτέρας αὐτῆς, ὅλας μὲ παιδί εἰς τὴν ἡγῆλιν καὶ ἄλλο συρόμενον ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός των καὶ ἐθλίβετο ἡ καρδιά της.

— Θέ μου, δός μου ἕνα παιδάκι, εἶπε τέλος μίαν ἡμέραν, ὅτε εἶχον ὑπερκευθῆ τὰ μητρικὰ της αἰσθηματὰ, καὶ ἅμα γείνη δέκα χρόνων στείλε καὶ πᾶρε τὸ μου! Ἡ δέσπας της ἦτο τὸσφ θερμὴ καὶ εἰ-

λακρινῆς, ὥστε ὁ Θεὸς τὴν εἰσέχουσεν. Μετ' ὀλίγον ἐγέννησε τὴν Μαρούλα. Πόσα ὑπέφρην ἡ πτωχὴ μέχρις οὗ τὴν ἀνατρέψῃ! Ἐσυναῖε κλήματα εἰς τὰ κτήματα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος, ἀσάχνα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θερισμοῦ, ἐτρύγα εἰς τὰς σταφίδας καὶ τὰς ἀμπέλους, ἐξενόπλωνε, ἐξενόρραπτε, ἐκαμνε τὰ πάντα διὰ νὰ θρέψῃ καλῶς τὴν Μαρούλα καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ καλλίτερον. Ὅλη ἡ προσοχὴ της συνεκέντρώθη ἐκτοτε εἰς αὐτὴν ἥτο ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔζη. Ἦρξις μάλιστα νὰ τῆς κάμῃ καὶ προικιά, ὡς καλὴ μήτηρ, μετ' εὐχαριστίας σκεπτομένη ἐνίοτε τὴν καλὴν ἀποκατάστασιν τῆς Μαρούλας τῆς μίαν ἡμέραν.

Αἰφνης ὁμῶς εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν, ὅτε ἡ Μαρούλα ἐγενετο ὠραία μελαγχροινὴ, δεκαετὶς κόρη, ἠναγκάσθη ἡ κυρὰ Διαμάντω ἀκουσα νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν υποχρεώσιν της. Τὸ ἐλαφάκι μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα ἐνεφανίσθη μίαν ἡμέραν πρὸς αὐτὴν, ζητοῦν ἐπιμύνην τὴν κόρην.

— Τί τὴν θέλεις, ποῖος σ' ἐστειλε; ἡρώτησεν ἡ κυρὰ Διαμάντω μὲ ἀπορίαν.

— Ὁ Θεός.

— Ὁ Θεός!

Καὶ ἡ κυρὰ Διαμάντω ἐφρικίσεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὥσπ' κρῶ φεῖδι νὰ ὠλισθήσιν αἰφνης εἰς τὸν κόλπον της. Καὶ οἱ κόποι της καὶ τὰ βάσανά της θὰ πᾶν ὅλα χαμένα! τὰς ἐλπίδας της, τὰ ὄνειρά της, τὰς ὠραίας ἰδέας, αἰτίνας τὴν ἐκράτουν ἀγρυπνῶν ἐκάστην νύκτα ἐπὶ πολλὰς ὥρας χωρὶς καὶ νὰ τὴν κουράζωσι θὰ τὰς βύβῃ εἰς τὰ σκουπίδια!... Δὲν ἦτο δίκαιον, καθόλου δίκαιον ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; ἀφεντικὸ ὀριμὸς καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα...

Οὕτως ἐπέβη ἡ κυρὰ Διαμάντω καὶ ἀπεχωρίσθη τῆς θυγατρὸς της, ὀλοφύουσα ὡς ἡ Ἐκάβη τῆς Πολυξένης κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυσίας. Ἐμείνε πάλιν εἰς τὴν πρῶτην της ἐρημίαν, ὁ οἰκίσκος της ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν σιωπὴν καὶ ἐκλαίεν ἡ δυστυχὴς ἀπαρηγόρητα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Θεὸς κάποτε τὴν ἐλυπεῖτο καὶ ἐστειλε τὴν Μαρούλα, ἀλλὰ μόνον νὰ τὴν βλέπῃ μετὰ ματιὰ καὶ πάλιν τὴν ἔπερνε. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ χορτάσῃ μὲ μίαν ματιὰ τὸ παιδί του, νὰ τὸ χαρῇ μὲ ἕνα φιλὶ, ἐναέριον καὶ αὐτό; Διὰ τοῦτο τώρα δὲν ἐπίστευε καὶ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς.

— Μαρούλα μου, κυρὰ μου, ἀφέντρα μου! ἔλεγε σπρίγγουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της...

Αἱ ἡμέραι παρέρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ταχέως, χωρὶς αἱ δύο γυναῖκες νὰ τὸ ἐννοήσουν καθόλου, νομίζουσαι ὅτι μόλις πρὸ μικροῦ εἶχον ἰδεῖ ἡ μία τὴν ἄλλην.

— Πῶς ἐπέρασες, Μαρούλα μου;

— Καλὰ, μάνα μου, καλὰ· ὅλα δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἐκεῖ παρὰ νὰ δοξάζω τὸ Θεόν.

— Καὶ ἐμένα, μὲ θυμόσουνα ἐμένα μὲς 'ς τὸν παράδεισον;

— Μονάχα 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας εἶνε ὁ παράδεισος!

Καὶ ἡ Μαρούλα ἐλογώετο ὑπὸ τὰ φι-

Φεβρουάριος		ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ	
Ημερομηνία	N. Π. Ημερ.	Εορταί	
19	7 Σάββ.	Ψυχροσάββαν. Παρθένου Λαμφάκου και Λουκά τοῦ ἐν τῇ Στείρῃ τῆς Ἑλλάδος.	
20	8 Κυρ.	+ Τῆς Ἀπόκρις. Θεοδώρου τοῦ στραταλάτου καὶ Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου.	
21	9 Δευτ.	Νικηφόρου μάρτυρος.	
22	10 Τριτῇ	Χαραλὰμπους ἱερομάρτυρος.	
23	11 Τετ.	Βλασίου ἱερομάρτυρος καὶ Θεοδώρας Ἀγούστης.	
24	12 Πέμπτ.	Μελετίου Ἀντιοχείας.	
25	13 Παραρ.	Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.	

Ἀνατολή 6.40'. Δύσις 5.45'. Μέγεθος ἡμέρας 14.5'.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Φεβρ. 7. Ὁ Λουκάς οὗτος ἡμεῖς περὶ τὰ μέσα τῆς I' ἑκατοντ. (+961), κατήγετο ἐξ Αἰγίνης, ἥσκησε δὲ κατὰ τὰ παρὰ τὴν Λεβαδείαν Στείριον ἔρος, ἐνθα καὶ ὁ περικαλλέστατος αὐτοῦ νῆος. Πάντες οἱ κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐν Λεβαδείᾳ, Διστόμῳ, Ἀραχώβῃ, Ἀμφισσῇ, Γαλαξειδίῳ καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν Φωκίδα μέρη τὸ ὄνομα Λουκάς ἔχοντες, ἐορτάζουσι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου τούτου, ἐνῶ εἰς τὰλλα μέρη ἐορτάζουσι πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά (Ὀκτωβρ. 18).

Φεβρ. 8. Ὁ προφήτης Ζαχαρίας εἶνε εἰς τῶν ἐλασσόνων Προφητῶν, εἰς τὴν μὴν δ' αὐτοῦ ἐορτάζουσιν οἱ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔχοντες.

Φεβρ. 10. Ὁ ἱερομάρτυς Χαραλὰμπης ἦτο ἱερεὺς ἐν τῇ Μαγνησίᾳ, πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Θεσσαλίας, ἀπεκεφαλίσθη δὲ τῇ 198 μ. Χ. ἔτος. Τὸν ἅγιον τούτον, κατ' ἀρχαίον ἔθος, ἐπικαλοῦνται εἰς τὴν πανώλη καὶ εἰς πᾶσαν λοιμικὴν νόσον.

Φεβρ. 11. Τὸ λείψανον τῆς αὐδίου καὶ ἁγίας ταύτης βασιλίσσης Θεοδώρας εὑρίθεται ἐν Κερκύρῃ, ἐνθα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἡ ἐπέτειος αὐτῆς μνήμη τελεῖται. Ἡ βασιλὶς αὕτη εἶνε ἡ τῇ 842 τὰς ἱερὰς εἰκόνας ἐν θριάμβῳ ἀναστύλωσας. Πρὸς τιμὴν τῆς ἐορτάζουσιν αἱ φέρουσαι τὸ ὄνομα τῆς.

Γ. Α.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἐπεδόθη τῇ Α. Υ. τῷ Διαδόχῳ ὁ ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Χρηστίνης τῆς Ἰσπανίας ἀπονεμηθεὶς αὐτῷ μεγαλόσταυρος Καρόλου τοῦ Β'. — Διωρίσθησαν ἑκταχοὶ καθηγηταὶ ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ οἱ ὁρηγηταὶ κ. κ. Σπ. Η. Λάμπρος τῆς Γεν. Ἱστορίας, Γ. Ἀγγελόπουλος τοῦ Διοικ. Δικαίου καὶ Σπ. Βάσης τῆς Λατ. φιλολογίας, τῇ προτάσει τῶν οἰκείων Σχολῶν ἐπίτιμοι δὲ οἱ κ. κ. Ν. Καζάκης τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ δικαίου, Τιμ. Ἀργυρόπουλος τῆς Πειρ. Φυσικῆς καὶ Γ. Χατζιδάκης τῆς Γλωσσολογίας. — Προήχθησαν εἰς ἐφέτας οἱ πρόεδροι τῶν πρωτοδικῶν κκ. Δ. Γαζώνης καὶ Α. Μητσόπουλος. — Διωρίσθη πρόξενος ἐν Βουδαπέστη ὁ κ. Γ. Χαρίσης. — Ἐσχηματίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς συντάξιν νομοσχεδίου, κανονίζοντος πληρέστερον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λιμνίων τοῦ Κρά-

τους. — Ἦρθη ἡ ἐπιτηρητικὴ πενθήμερος καθαρίσας τὸν ἐκ Δουνάβεως, Βάρνης καὶ Σουλινῶν πλοίων. — Ἐν τῇ Βουλῇ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐξελέξεις τῶν ἐκλογῶν καὶ ὀρχίζονται οἱ νέοι βουλευταί.

ΕΓΧΟΡΙΑ

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας, ὁ ἐν Καίρῳ ὁμογενὴς Γ. Ἀβέρωφ σκοπεῖ νὰ δωρήσῃ πρὸς τὸ ἔθνος 2 1/2 ἑκατομ. φρ. πρὸς σύστασιν ἀνωτέρας ἐκπαιδευτικῆς σχολῆς ἀξιωματικῶν. — Ἐπεράτωθη τὸ παρὰ τὸ Φάληρον δαπάνη τοῦ κ. Συγγρού ἀνεγερθεὶς οἰκοδόμημα τῶν φυλακῶν, πρόκειται δὲ νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τοὺς καταδικάτους καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς ὑποδικούς, ὡς ἀρχήθην ὠρίσθη. — Τὸ συμβούλιον τῶν Μεταλλουργιῶν τοῦ Λαυρίου, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Σιδηροδρόμου. Ἀθ. Λαυρίου σκοπεῖ νὰ συστήσῃ ἡμέρησιαν ἀτμοπλοικὴν συγκοινωνίαν τῶν Κυκλάδων ἐκ τῆς Καρύστου μετὰ τοῦ Λαυρίου. — Διήλθεν ἐκ Πειραιῶς, μεταβαίνων εἰς Χανία, ὁ νέος Γεν. Διοικητὴς Κρήτης κ. Κ. Ἀνθόπουλος. — Φοβερὸν δυστύχημα συνέβη ἐν ἀναξοστογίᾳ ἐρχομένη ἐκ Ποσειδωνίας. Πυρρίτις ὑπάρχουσα ἐν αὐτῇ ἀνεφλέχθη, ἀντιπύχθησαν δ' εἰς τὸν αἶρα αἱ ἀμάξαι, ἔξ ἱθανατώθησαν καὶ ὁκτὼ ἔτραυματίσθησαν ἐπικινδύνως. — Οἱ κ. κ. Ι. καὶ Δ. Π. Ἀζαπροι ἐδώρησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Νομισμ. Μουσεῖον πολύτιμον συλλογὴν 800 ἀρχ. ρωμαϊκῶν νομισμάτων, εὑρεθέντων ἐν Κρήτῃ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Πᾶσαι σχεδὸν αἱ κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης αἰτοῦσι πιστώσεις στρατιωτικῶν παρασκευῶν. — Ἡ ἀγγλικὴ βουλὴ, μετὰ πενθήμερον συζήτησιν, ἀπέρριψε διὰ ψήφων 352 κατὰ 246 τροποποιήσιν τοῦ Πάρνελλ, ἀφορῶσαν εἰς τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἰρλανδίας. — Ἐν Βελιγραδίῳ ὑφίσταται ὑπουργικὴ κρίσις. — Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀδιαθετεῖ. — Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἀνέθηκε τῇ κ. Δεπρέττῃ τὸν σχηματισμὸν νέου ὑπουργείου.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΑ κτλ.

Κατὰ τὸν ἰσολογισμόν τῆς β' ἐξαμηνίας τοῦ 1886 ἢ τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς Ἑπειροθεσσαλίας κινήσας ἀνῆλθεν εἰς δρ. 38,182,883. ἐξ ἧς προήλθον κέρδη καθαρά 435,166. — Ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς εταιρείας τῶν Δημοσίων καὶ Δημοτ. ἔργων καταδεικνύεται ὅτι τὸ μετοχ. κεφάλαιον αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 5 ἑκατομμ. ἐξ ὧν ἐξητήθη 1. Τὸ τακτικὸν ἀποθεμ. αὐτῆς κεφάλαιον συμποσοῦται εἰς 1,260,000. Τὰ δὲ καθαρά κέρδη μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐκ 49 χιλ. ἔξδων ἀνῆλθον εἰς 80 χιλιάδας περίπου. — Ἡ Ἐταιρεία τοῦ Φωταερίου, ἔχουσα κερ. δρ. 530 χιλ. ἐκ 2,500 μετοχῶν, εἶχε κέρδη πρὸς διανομὴν κατὰ τὸ π. ἔτος δρ. 138,600, ἀφαιρουμένων τῶν 65,020 δρ. ἔξδων. Εἰς ἐκάστην μετοχὴν ἀναλογουσι δρ. 45. — Τὴν 2 Μαρτίου γενήσεται ἐνταῦθα ἡ Γεν. συνέλευσις τῶν μετόχων τοῦ Σιδηροδρόμου Πύργου-Κατακώλου. — Ἰδρύθη ἐν Συρῷ ὑπὸ τοῦ κ. Τροφιμῶφ ἐργοστάσιον σοκολάτας. — Τὸ ἐμπορικὸν ἐ-

πιμελητήριον τῆς Λιέγης ὠργάνωσε διαρκὴ ἐκθεσίαν φυσικῶν, γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων, εἰς ἣν δύναται νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐπισήμως κληθεῖσα τοῦτ' αὐτὸ καὶ δι' ἄλλην ἐκθεσιν τοῦ αὐτοῦ κλάδου γενησομένην ἐν Τολώσῃ τὸν προσεχῇ Μάιον. — Ἐνεκα τῶν σχετικῶς καθησυχαστικῶν πολιτικῶν εἰδήσεων, τὸ εἰκοσάφρακτον ἤρξατο ἐκπίπτειν ἀλλ' αἱ ἐν γένει πρᾶξεις τοῦ Χρηματιστηρίου εἶνε λίαν περιορισμέναι.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

Κατὰ τὴν γενομένην ἀγαθωύρσιν τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων τοῦ δήμου Ἀθηναιῶν ἐνεγράφησαν νέοι δημῶται 2,500. — Αἱ εἰσπράξεις τοῦ τελωνείου Πειραιῶς ἀνῆλθον κατὰ τὸν Ἰανουάριον εἰς 603 χιλ. δρ. — Πυρκαϊαὶ συνέβησαν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 34, προξενήσασαι ζημίας 65 χιλ. δρ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

A. I. E. Πάτρας. Μάλιστα, ἀλλ' ἐπὶ προπληρωμῇ. Ὁρφεῖ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φιλοφροσύνας, καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἀναμνησμένην. Ἐπιχάρμῳ. Εἰς τὰ ἑλληνικά σας ἀπαντῶμεν παρομοίως. Πέμψατε, καὶ ἂν μᾶς ποιοῦσι, τὰ δημοσιεύομεν. Π. Π. Π. Σμύρνην. Διὰ τὸ α' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ β' ζηλοῦμεν διὰ τὸ γ' προσέξατε. Περί Μένεσσε ἄλλοτε. I. E. Σ. Δὲν εἶνε συμβουλή· εἶνε γνώμη. Ἰπτασθε πολὺ. Καταβῆτε καί... ἔλθετε. Ἀνωνύμῳ. Αὐτὰ εἶνε πολλὰ λεπτὰ πράγματα... Μάθετε ν' ἀποφύγητε τὰς ἀπολύτους ὀνόμαστικας — μᾶς ἐπέμψατε μίαν — καὶ ἐπειτὰ φροντίζετε διὰ τὰ λοιπὰ. Ἀπαρἀδέκτῳ. Κἀλλιον ἐνωρίς παρὰ ἄργα. Α. Κ. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα· ἐλάβομεν ἀμφοτέρως. Θεμ. Μ. Πειραιᾶ (-). Ν. Π. Βόλον. Περιμένομεν. Σπ. Β. Μασσαλίαν. Ὁ χρόνος δ' ἀποδείξῃ, ἂν θὰ συντελέσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ γενικὸν καλόν, ὅπως πολιτευόμενοι. Ἀλλὰ συγχρόρως τὸν προκατόχον — διὰ τὴν ἐκτίμησιν ὧν. Ν. Τ. Δ. Σύρον. Πρώτην φορὰν τὸ ἠκούσαμεν, ὅτι ἀπελίσθη ὁ δικαστ. ἀντιπρόσωπος Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη! Δ. Δ. Καρθάσαρδάν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Βράχῳ. Σὺς ἀναμνηστέον μετὰ... πόθου. Μ. Τ. Σάμον. Ὁρῶμεν θὰ πέμψωμεν καὶ ἀποδείξιν του. Τῷ παρεδώκαμεν τὰς 15. Σ. Χ. Κᾶϊρον. Ἡ σύστασις ἐγένετο. Ἀμφοτέρως ἀπέκρινται, νῦν τὰ περιττέονται. Θλίβομεν φιλικῶς τὴν χεῖρά σας. Ν. Π. Ἀργοστόλιον. Η. Α. Τ. Αἰξούριον. Δ. Χ. Αἰγίον. Α. Κ. Χ. Σύρον. Προσεχῶς διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Γ. Κ. Υ. Σμύρνην. Ἦτο φιλοφροσύνη ἀπ' ἡς. Μ. Α. Αὐτόσε. Ἀναμνηστέον μικρὰ καὶ ταχέως. Ε. Ζ. Καὶ συνδρομητῆς νὰ γίνητε, συνεργάτης δὲν γίνεσθε Κ. Φ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκλέξατε τι καλλίτερον. Ἦτο ὀλίγον σκότεινόν. Α. Γ. Π. Εὐχαριστοῦμεν. Ἦτος εἰς τὸ μέλλον ἐσόμεθα εὐτυχέστεροι. I. Π. Ἐρμούπολιν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγγελίαν διὰ τὴν φιλιαν εὐγνωμονοῦμεν. Μ. Τ. Κεφαλληνίαν. Τώρα εἰμεθα τακτικοί. Δὲν ἔχει οὕτω. Κ. Γ. Α. φι. Ἠγήσαμεν. Τώρα μάλιν ἦλθεν ἡ σειρά σας. Πέμψατε νὰ ἴδωμεν. Σὺνδρομητῇ. Ὁδησόν. Ἐν τῷ προσεχῇ θὰ λυθῶσιν αἱ ἀπορίαι. Ἐλλήνην. Τίς οἶδε εἰς τὸ συνέταξεν; ὀβελίας δὲν ἦτο ἄνους, ἀλλ' ἄρτος. Α. Ε. Ε. Βράτταν. Τὰ τῶν συνδρομῶν κανονίζονται ἤδη οὕτως, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ πλήρης τάξις, καὶ οὐχὶ διασπάρσει. Ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀποχρῆν, ἔχουμεν καὶ ἄλλα συγχρηματῆρια. Τὴν ἐβαρύνθη ὁ κόσμος. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅλα. Ρ. Ο. κ. Ἀρβοῦρος Δωτ. ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ Ρουζὲ Δελλά δὲν συνέθεσε τὴν Μασσαλιώτιδα, ἀλλ' ὅτι αὕτη εἶνε ἀπόσπασμα ἐκ κλησιαστικῆς μουσικῆς, συντεθεῖν ἐπὶ τοῦ Γριζόν, πρὸ τοῦ 1792. Πλείετα ἀγνοοῦμεν.